

BEWUSTZIJN, DROOMBEWUSTZIJN, SLAAPBEWUSTZIJN

20 juni 1962.

Goedenavond vrienden,

Aan het begin van de bijeenkomst wijs ik er dan nog even op dat wij niet alwetend of onfeilbaar zijn. Dus er wordt prijs op gesteld als u zelf nadenkt. En nu zijn we hier met een kleine groep, daarom wil ik u ook graag de mogelijkheid geven, als u er gebruik van wenst te maken, om zelf een onderwerp of een punt naar voor te brengen, wat naar u meent hier besproken kan worden. Laat u mij eens horen of u ideeën hebt.

Vraag: op een voordracht zou u spreken over drie soorten bewustzijn: waakbewustzijn, droombewustzijn en slaapbewustzijn. Kunt u over dat laatste iets vertellen?

Ja, slaapbewustzijn bestaat eigenlijk niet. Het is dan ook niet een term die u van ons zo gauw gaat horen. Maar ik wil proberen om duidelijk te maken hoe de zaak in elkaar zit. Wanneer u wakker bent dan denkt u aan de hand van onmiddellijk toegankelijke herinneringen, plus een hele hoop indrukken die u van buitenaf ontvangt. Die indrukken zijn heel wat belangrijker dan u denkt, deze vormen uw eigen mogelijkheid, van bewustwording, van realisatie, van denken en zijn indirect de stimulans tot handelen. Op het ogenblik nu dat de slaap begint kan dus gezegd worden dat de bewustzijnsdrempel, dit wil zeggen de grens waar onder geen impressies van buitenaf meer worden ontvangen, aanmerkelijk verhoogd wordt. Dit wil zeggen dat u van buiten steeds minder krijgt en dat u van binnen steeds meer kunt gaan verwerken. Daar is nog steeds sprake van de hersenen, en de hersenen van de mens zijn op zijn minst genomen nogal eigenaardig van structuur, die dan alle herinneringen van de dag, ook herinneringen van niet ware gebeurtenissen, alle eigen angsten, ook angsten die normaal overdag in het onderbewustzijn schuilen, naar voren brengt. Dit ontstaat dan meestal als een reeks van beelden, waaraan men later de samengang pleegt toe te voegen. Het is dus een betrekkelijk onsamenhangende reeks van beelden, handelingen en gebeurtenissen, waarin u uw herinneringen aan uw dagbestaan, uw onbewuste wensen en dromen, en ook de histories, de verhalen die u van anderen hebt gehoord, verwerkt.

Wanneer echter de hersenen nu eens in rust zijn en dus alleen maar proberen afvalstoffen af te stoten, zuurstof op te nemen vanuit het bloed, kortom, bezig met zichzelf te herstellen, dan kan het lichaam eigenlijk geen direct bewustzijn meer hebben. De geest echter is niet vermoeid, uw hersenen kunnen vermoeid zijn maar uw geest niet. Uw geest kan sterk zijn, dus veel kracht hebben, of weinig kracht. Maar voor haar eigen ervaringsmogelijkheid is dat geen beperking.

Nu kan dus tijdens de slaap het levenslichaam, enz., zich boven het eigenlijke lichaam verheffen. Dan kan die geest zich bewust zijn van invloeden rond haar, maar die worden niet meer aan de stof overgedragen, of slechts heel beperkt. En deze toestand zou je misschien als slaapbewustzijn kunnen benoemen. Maar die geest van de mens blijft niet permanent gebonden. De geest van de mens kan een aardig eind verder gaan als het ware. En daardoor zal het heel vaak voorkomen dat tijdens de slaap, wanneer de geest dus het lichaam loslaat, deze geest niet alleen vlakbij het lichaam blijft, maar heel rustig wat men noemt uittreedt, dus ergens elders gaat kijken, in een andere wereld, in een andere sfeer, of ergens op een andere plaats van de eigen wereld. Bij het terugkeren kunnen bepaalde, maar nimmer volledige herinneringen daarvan, worden neergelegd in de hersenen. Daar hebt u de hele verklaring voor die drie termen, dus niet alleen voor de term die u wilde kennen.

Indien er geen bezwaar is bij de anderen, dan zou ik hier iets aan vast willen knopen. Mag dat? Ja? Wanneer we nu zo spreken over het bewustzijn buiten het eigen lichaam, dat zo even slaapbewustzijn werd genoemd, dan kom ik tot de conclusie dat de manier waarop men zich het Al voorstelt, bepaalt met welke krachten men in contact komt. We ontdekken verder dat een twijfel, een aarzeling, een verweer, een beroep op redelijke argumenten, iets wat voor de geest die in de stof is toch ook wel mogelijk is, altijd een grens opwerpt waar je niet overheen kunt gaan, wanneer het hogere sferen betreft. Hogere kracht, hogere sferen, worden dus door aarzeling, door twijfel, door verzet en dergelijke als het ware teruggedrongen. En als dit zo is in de slaap, dan mogen we toch ook wel zeggen dat ook bij waakbewustzijn, het wakker zijn,

hetzelfde geldt. Want wanneer u dus ergens werkelijk op vertrouwt, ergens werkelijk in gelooft, zonder voorbehoud, zonder twijfel, zonder aarzeling, dan zal uw geest alle Hogere Krachten kunnen bereiken. Wanneer u echter komt te staan voor een probleem eigenlijk, dat u zich afvraagt, zou het wel gaan of zou het niet gaan, of ja, ik geloof wel dat het zo zou moeten zijn, maar voor mijzelf kan ik dat niet aanvaarden, dan maakt u dus het contact met die hogere wereld minder mogelijk. Ik weet niet of u ooit wel eens een iris-diafragma hebt gezien, via een fotoapparaat. Dit is dus een gesloten vlak dat bestaat uit allemaal veertjes, en wanneer dat opengaat dan trekken die veertjes zich terug, de cirkel wordt steeds groter, en is het maximum bereikt, dan zal zo' n lens van het fotoapparaat dus achter zich een opening vinden die precies even groot is. Hoe meer men diafragmeert, hoe kleiner de ruimte wordt, dus waardoor licht wordt doorgelaten. Bij het kleinste diafragma, waarbij dus nog licht kan doordringen tot de gevoelige plaat in uw fototoestel is dat feitelijk maar een speldeknoop, zo klein, er kan maar één enkele straal licht doorvallen. Nu weet ik wel dat er maar weinig fototoestellen zijn die zo een perfect iris-diafragma hebben, men heeft er bovendien, indien ik me niet vergis, een snelle spleetsluiters bij nodig, dit is dus ook weer een methode om zeer snel het licht af te snijden, en al wat erbij hoort.

Maar goed. Wanneer u nu gelooft, volledig, dan hebt u alles wat er aan mogelijkheden en remmingen bestaat opzij gezet. De volle kracht van Goddelijk Licht, van Kosmos, van Geestelijke Werking kan tot u doordringen. Hoe meer u een voorbehoud maakt, hoe kleiner dat geheel wordt. Zo hebt u eigenlijk, door een vermindering van aanvaarding van geestelijke waarden uw eigen mogelijkheden om hogere geestelijke kracht te bereiken, ook verminderd. En daar ligt wel degelijk een overeenkomst met de slaap, want wanneer de geest dus, of beter gezegd de geestelijke voertuigen, hun eigen reactie opbouwen op een redelijk element, menselijke logica en alles wat erbij hoort, dan blijkt dus dat daardoor alleen reeds een groot gedeelte van die Hogere Wereld voor u wordt afgesloten.

En nu weet ik niet of dit u interesseert. Maar als dit het geval is dan kunnen we daar een les aan vastknopen.

Reactie: Ja

Nou, dan moet u eens luisteren. Wat de mens in zijn redelijk denken hanteert, is geen logica die werkelijk logisch is, wetmatig is. Hij gebruikt een vergelijking van een zogenaamd maximum plus een minusfactor en meent dat het resultaat altijd het verschil van beide of de som van beide moet zijn. Om u een voorbeeld te geven: Ik heb een vaas. Wanneer ik één balletje per uur in die vaas gooi, dan duurt het honderd uren voordat die vaas met balletjes gevuld is. Wanneer ik dus honderd balletjes tegelijk op die vaas gooi, dan zou die vaas in één uur vol zijn. U kunt het volgen, ja?

Maar dat is niet waar want er kunnen geen honderd balletjes tegelijk door de hals van die vaas heen, en dat heeft men vergeten. Het resultaat is dus, dat wanneer een mens gaat redeneren vanuit zijn standpunt en zijn wetenschap, dat hij geen rekening houdt met de beperkingen die er zijn. Hij gaat zich resultaten en mogelijkheden voorstellen, redelijk, die volgens kosmische wetten nu eenmaal niet bestaan. Hij leeft, dank zij zijn redelijk denken, voor een zeer groot gedeelte van de tijd, in een wereld van illusies.

Maar nu draaien we de zaak om. Ik denk niet aan mijn logisch betoog, en ik zeg: Er is een reeks balletjes en die moeten op een bepaalde plaats komen, ik omschrijf die plaats verder niet. Wanneer ik die balletjes naar die plaats toebreng, dan zullen zij vanzelf de juiste plaats innemen. Dan hoef ik ze niet zelf te gaan groeperen, daar heb ik niets mee te maken. Als ik de juiste impuls schep, dan is het in orde. Ik zeg ook niet: er is een vaas met die halsdiameter of wat ook, ik zeg alleen maar: dat is de plaats. Dan wordt mijn geloof, of mijn ervaring, of hoe u het noemen wilt, een soort trechter. En dan kan het zijn dat dus ik niet in één uur mijn vaas met balletjes kan vullen, maar zeer zeker zal ik het doen in een veel kortere tijd dan anders. Want zodra het eerste balletje erdoor is volgt het tweede er al achteraan. Het is een continu proces geworden. Wanneer ik verstandelijk bepaalde krachten oproep, met bepaalde krachten werk, en bepaalde gedachten nastreef, dan moet ik elke waarde verstandelijk hanteren, ik moet ze in de juiste volgorde brengen, ik moet ze groeperen. Doe ik dat, dan kost dat tijd. Doe ik dat, dan kan ik mij vergissen. Dan is mijn resultaat weg. Ik kan fouten maken, en hoe meer factoren betrokken zijn bij iets wat ik tot stand wil brengen, hoe groter het aantal fouten. Wanneer ik werk vanuit het geloof en de noodzakelijke factoren bestaan, dan is het niet mijn zaak mij af te vragen hoe het uiteindelijke resultaat zal zijn en hoe dat allemaal in zijn werk gaat. Het is mij voldoende door mijn aanvaarding het werk tot stand te brengen. Op dat ogenblik heb ik geen begrenzing ten opzichte

van de kosmos, en ik heb helemaal niet meer te maken met wat ik wil, of wat ik denk. Ik heb alleen te maken met het direct kenbare resultaat, dat uit mijn geloof voortvloeit. Hoe absoluter mijn geloof is, hoe groter mijn trechter, hoe groter mijn vlak waarin ik dus krachten kan ontvangen en samen bundelen op één punt. Nou, is dat duidelijk? Oh nee! Geen bezwaren, niemand niet?

Opmerking: Misschien wel. Voor iemand die sceptisch staat... .

Antwoord: Dat is nu juist het beroerde van het geval. Iemand die sceptisch staat tegeover deze dingen en dus niet geloven kan, die zal de werking van het geloof voor zich niet kunnen bewijzen want hij heeft het geloof niet. Wanneer hij dit erkent, verder zal hij zien dat die ander wel werkt en zal hij zeggen, de fout ligt bij mij. Maar ja, iemand die dus sceptisch staat tegenover deze dingen, die gaat toch meestal uit van het standpunt dat hij toch wel verstandiger is dan die andere, en daar zit dan de kneep, de knik.

Opmerking: Ja, ik heb gezegd sceptisch, misschien beter... kritisch denken, zelfstandig denken.

Antwoord: Zelfstandig denken, dat ben ik volledig met u eens. Dat mag u. Kritisch denken, dat mag u ook, maar alleen zo lang het dingen betreft die u kunt overzien. Maar zodra het dingen betreft die u niet kunt overzien, dan kunt u niet echt kritisch denken. En nu doet menig zogezegde kritische denker op aarde mij denken aan een vlo die zittend op een stukje huid van een olifant en zegt: aan de hand van de huid die ik nu zie, kan ik de functie, de mogelijkheden, de kracht, de potentie van de olifant berekenen. Dat klopt nooit. Die arme vlo die zal ofwel overlijden zonder zijn taak vervuld te hebben, maar wat eenvoudiger en meer waarschijnlijk is, hij zal een reeks van gedachtesprongetjes gaan maken waardoor hij schijnbaar kritisch en zelfstandig denkend, in feite alleen maar zijn eigen voorstellingen en zijn eigen wensen naar voren brengt, die met de werkelijkheid van de olifant niet geliëerd zijn. U kunt me begrijpen?

Wanneer ik zeg God, dan spreek ik over iets wat ik kan proberen aan te voelen. Maar het is niet iets dat ik kan begrijpen. Op het ogenblik dat ik kritisch ga denken over God of het bestaan van God, is God er voor mij niet. Begrijpt u wat ik bedoel?

En zo is het met de Geest precies hetzelfde. Wanneer u met ons te maken krijgt bijvoorbeeld, gaat u kritisch denken. Dan zegt u ja, er zijn zo veel dingen die anders zouden kunnen, en wanneer die Geest nu allemaal is wat ze zegt te zijn, waarom doet ze dan niet zo en zo? Maar u weet eigenlijk niet precies wat die Geest is. Van haar wereld hebt u maar een beperkte voorstelling. De wetten waaronder zij handelt, kunt u zich niet voorstellen, of ze wijken zo ver van uw eigen wetten af dat u ze onlogisch of onaanvaardbaar vindt. Op het ogenblik dat u kritiek gaat uitoefenen op die Geest, aan de hand van haar waarden, zult u nooit wat met die Geest kunnen brengen.

Nu kunt u wel kritisch denken vanuit uzelf. Daarmee kunt u echter nimmer de waarheid of onwaarheid van een verschijnsel bepalen, maar ten hoogste uw eigen vermogen om dit verschijnsel al dan niet aanvaardbaar te achten. En u kunt nog een stap verder gaan eigenlijk. Want dan kan ik uiteindelijk voor mijzelf de tegenstelling constateren tussen wat mijn gevoelsleven mij zegt en hetgeen mijn verstand mij zegt. Op het ogenblik dat ik dat besef heb ik mijn maximum aan kritiek bereikt. Ik heb mijn innerlijke tegenstellingen geformuleerd, maar nimmer de abstracte werkelijkheid, omdat ik nu eenmaal niet abstract kan denken, hoe goed ik het ook probeer. Nooit over nagedacht zo, misschien?

Met andere woorden, er komt dus een ogenblik, mijn waarde vriend, dat uw kritisch denken u alleen maar in de put helpt, en niet eruit.

Er komt dus een ogenblik dat je kritiek, omdat ze gebaseerd is op materieel logische waarden, op in de materie aanvaardbare of gekende stellingen, en niet op een werkelijkheid, u eenvoudig de mogelijkheid ontnemt om de werkelijkheid te beseffen.

Neem nu het eigenaardigste geval, nienaar, Jezus. Ik kom altijd graag op hem terug omdat de mensen zo met hem weglopen, hm? Ze zeggen tenminste altijd dat ze Jezus navolgen. Alleen moet ik er dan aan toe voegen dat ik vind dat ze het op een verdomd beroerde wijze doen. Maar ja, goed, het is ieder voor zich, zijn eigen mening. Jezus geneest eenieder die hem aanvaardt. En niemand anders. Staat er niet uitdrukkelijk dat hij die anderen niet kon genezen, maar als je een klein beetje tussen de regels doorleest, rekening houdend met het feit dat de evangelist uiteindelijk zijn visie over Jezus heeft neergeschreven ..., dan kun je voor jezelf zeggen: Hé, dus Jezus genas alleen daar waar hij aanvaard werd. Waar hij niet aanvaard werd zal hij dus niet

hebben kunnen genezen. Als ik dat zo zeg dan staat natuurlijk de pastoor op zijn achterste poten, maar hij doet dat zo vaak, dat is niet erg.

Maar waar is het, en blijft het? God kan ons helpen wanneer we God aanvaarden, maar als we Hem niet aanvaarden kan hij ons niet helpen. Zolang als Hij ons tenminste wil laten als dat wat we zijn: wezens met een beperkte vrije wil. Zolang u met de Geest te maken hebt en die Geest is goed, dus Lichtend, kan die Geest alleen met u, voor u werken, hij kan u iets geven, u helpen, in zover u die Geest kunt aanvaarden. Maar legt u uw stoffelijke maatstaven aan de Geest op, dan kan die Geest niets meer dan een mens, want dan hebt u die Geest door beperkte aanvaarding teruggedrongen tot een menselijk concept, een menselijk zijn. Zo is het misschien wat pijnlijk er aldus over te praten

Vraag: Als men van het standpunt van de gelovige uitgaat, en aaneemt dat God nu eenmaal almachtig is, waarom zou hij niet bij een andersdenkende of eventueel iemand van waarde, een wonder doen of zo, waarom zou dat onmogelijk zijn?

Antwoord: Omdat diezelfde God heeft gesteld dat een mens vrij is in zijn aanvaarden en verwerpen, dus dat hij een vrije wil heeft. Verwerp ik de vrije wil, dan kan ik God voor alles aansprakelijk stellen. Natuurlijk. Maar de praktijk bewijst dat de mens een vrije keuzemogelijkheid heeft. Wanneer God zijn wetten verandert, kan hij natuurlijk ingrijpen. Maar die wetten vloeien uit zijn wezen voort. En ik geloof niet dat God op Zijn Eigen wetten een uitzondering zal gaan maken, want dan zou Hij Zichzelf tegenspreken. Hij is niet alleen almachtig, Hij is ook alwetend voor de gelovige, nietwaar? Dus Hij zal geen wet hebben gesteld zonder te weten wat er uit die wet voortvloeit. Hij heeft ze dus bewust gesteld, uit Zijn almacht, Zijn alwetendheid, Zijn alomvattende liefdekracht, in Zijn allomtegenwoordigheid volledig alle werkingen door alle tijden beseffend. En wanneer die God, u moet mij niet vragen waarom, die wet dus stelt, dan merk ik als mens, die God aanvaardende, als Alwetend, Almachtig, enzovoort, dus voor mijzelf ook stellen dat de goddelijke wetten die voor mij kenbaar zijn, de mogelijkheden, niet van God, maar voor ons om God te ervaren en in zijn kracht geholpen te worden, zullen bepalen. Of, om het nog eens anders te zeggen, het is niet God die onmachtig is om een nietgelovige of andersdenkende te helpen, maar het is de andersdenkende die door zijn wijze van reageren op de Goddelijke Krachten, deze Goddelijke Krachten bewust of onbewust verwerpt. Of beperkt. En daardoor is die ...(onvertaanbaar) niet aanwezig. Een aardig argument, vindt u niet?

Opmerking: Ik ga daar niet mee akkoord. Neem nu het geval van Paulus, bijvoorbeeld. Hij aanvaardde God niet; op zeker ogenblik, tegen zijn wil in, tegen zijn visie, enzovoort, komt daar Gods mirakel, en Paulus is ineens veranderd.

Antwoord: Ja, maar is Paulus al meteen veranderd? Hij is helemaal niet veranderd!

Opmerking: Vroeger was hij een heiden en nu niet meer.

Antwoord: Nee, hij was zelfs geen heiden. Paulus was een zeer ijverige, zeer godsdienstige Jood, die zijn leven aan zijn God had gewijd, en meende die God te dienen door die ketters die de rechten van de Tempel, in het Jodendom vooral, vergeet dat niet, in die dagen aantastten, hen te achtervolgen, te bekeren of uit te roeien. Paulus was een ijveraar. Nu wordt Paulus met blindheid geslagen. Noemt u dat mijnentwege een mirakel. Ik wil het rustig aanvaarden, ofschoon zeker ook natuurlijke oorzaken te bedenken zijn waaruit datzelfde verklaarbaar is.

In die blindheid is hij hulpeloos. Hij ontvangt steun en hulp, maar van wie? Van Christenen. God spreekt tot hem bij die Christenen, vroeger heeft hij nooit geluisterd naar God als hij bezig was de Christenen te achtervolgen, maar nu kan hij niet anders en spreekt die God van de Christenen luider en kenbaarder dan voordien. En wat zegt Paulus, de ijveraar, de fanaticus die hij is? "Dan heb ik de verkeerde God gediend." En de schellen vallen van zijn ogen, staat er. Ja, maar wanneer Paulus verblind is door een fel licht, door het inslaan van een meteoriet, dan is het heel goed mogelijk dat het een tijdelijke blindheid is geweest, door overbelasting van het netvlies, ik wil er verder niet over praten of het wel of niet een mirakel is, verklaarbaar is in ieder geval het herwinnen van het licht in die ogen. Maar dan wordt Paulus dus diegene die Jezus verkondigt met dezelfde ijver waarmee hij vroeger de Christenen, en dus Jezus eigenlijk, heeft vervolgd. Hij verandert niet, zijn karakter blijft volkomen gelijk. En nu gaan we de brieven van Paulus eens lezen. Vindt u niet dat er ergens een fanatisme in doorklinkt? Een felheid. Als Paulus over dezelfde macht had kunnen beschikken die de tempel had, denkt u niet dat hij diegenen die de Christenen het zouden moeilijk maken of zouden verwerpen, niet met evenveel geweld en met ruiters van de tempel zou hebben achtervolgd? Met andere woorden, mijn waarde vriend, wat u

hier citeert is niet werkelijk waar. Een mens beleeft zijn God omdat hij zijn God naar beste weten dient. Dat dienen mag onjuist zijn, dus, de redelijke, de verstandelijke beweegredenen en de daaruit voortvloeiende emoties zijn onjuist. Maar Paulus staat open voor God, omdat hij ijverend voor God en niet voor zichzelf de Christenen achtervolgt. En dat is het punt dat men over het hoofd ziet. Dus mag ik op mijn beurt hierop zeggen dat ik niet akkoord was.

Opmerking: Ik nam Paulus als voorbeeld, maar het had evengoed een ander kunnen zijn. Het gaat hem, de kern van de zaak dus, het gaat hem hier over het aanvaarden, daar zit de grote knoop, iemand die anders denkt en zo, ...

Antwoord: Neen, de fout in uw betoog ligt hierin, dat u spreekt over de "andersdenkenden", "andersgelovigen", u mag het noemen zoals u wilt; "niet-gelovigen", precies zoals u wilt. Maar is het redelijk proces van de geloofsaanvaarding en formulering bepalend voor de band met God? Wanneer ik mij hier nu eens wend tot de Roomse Kerk, dan ontdek ik dat het leven zoals Jezus het geleerd heeft bepalend is voor het Christenzijn, wanneer het erop aankomt, en dat de doop, dus de officiële toetreding vervangen kan worden door wat men noemt "de doop van begeerte", "de doop des bloeds" en nog op enkele andere wijzen. Dit is zelfs in het kerkelijk recht en geloof vastgelegd, waardoor er op de heiligenkalender bijvoorbeeld mensen voorkomen die niet gedoopt waren, en tenmiste één heilige bestaat, ik meen niet dat hij hier op de kalender in België voorkomt maar in Italië wel, die nooit Christen is geweest en zich nooit tot Jezus heeft bekend. Deze mens bestreed alleen het onrecht dat men de Christenen zijn inziens aandeed. Hij verzorgde en verpleegde hen, en weigerde om, hen verloothenende en bespottende, de goden openbaar een offer te brengen nadat ze zijn gaven hadden aanvaard, want hij achtte de Christenen om de wijze waarop zij hun God en godsdienst beleefden. Hij werd met hen gekruisigd in de arena van het grote Circus in Rome. Die man is heilig verklaard. Hij was niet eens een Christen. Wanneer zelfs de kerk van Rome dus deze dingen kan aanvaarden, hm

Wat dat betreft zou ik u nog heel wat eigenaardiger dingen kunnenn vertellen over heiligen, hoor. Maar mogen wij dan, die ons niet gebonden willen achten aan het kerkelijk dogma, dat uit de aard der zaak eenzijdig is, niet stellen dat alleen het dienen van God naar je beste weten, het leven volgens het geloof dat je bezit, voldoende is om God in je werkzaam te maken.

Wanneer u die kwestie van die ongelovigen stelt, dan zou God bijvoorbeeld een Mohammedaan niet wonderbaarlijk kunnen genezen. Of mogen genezen. En wel een goed Christen bijvoorbeeld. Tenzij we aannemen dat God steeds voor ongelovigen een uitzondering maakt voor zijn eigen wetten, en dat lijkt me niet redelijk. Dat is het criterium dat gebruikt wordt, de maatstaf die u aanlegt, uh, de baanbepaling van de werking. Verkeerd! Wanneer de Islamiet die aan Allah gelooft en Diens wil vervult, zelfs als dit volgens onze begrippen verkeerd is, in volle overgave aan zijn God, dan kunnen zijn redelijke processen, zijn denken fout zijn, maar hij staat open voor God. Vindt u daarvan niet het beste voorbeeld in de legende van de Goede Moordenaar? Dismar. Sint Dismar. Een moordenaar, een man die aan God en zijn gebod niet gelooft, tot zijn eigen leven niet. Maar die in zichzelf toch wel aan God geloofde, en die door enkel het aanvaarden dat Jezus een goed mens was, niet een God, maar een goed mens die in zou gaan tot de Vader, en dus open stond voor God en Goddelijke werkingen, van Jezus de gelofte kon krijgen: "Voorwaar, Ik zeg u, nog heden zult u met Mij zijn in het Paradijs".

Typische voorbeelden, heel het Evangelie is ermee bezaaid. God is niet het monopolie van een bepaalde denkrichting, geen mens kan zo denken dat hij maar iets van Gods waarheid bevat; een mens kan slechts naar zijn beste weten leven in de richting van God. En wanneer hij met heel zijn wezen die God dient, ongeacht de redelijke argumenten die hij gebruikt, en de wijze waarop hij dit dienen van die God interpreteert, zal God in hem werken, zelfs als hij een koppensneller is die een ander de kop afslaat om meer levenskracht te winnen. Wanneer hij dat oprecht doet is God in hem werkzaam. Daarmee zijn de Goddelijke wetten niet buiten werking gesteld. Oorzaak en gevolg, enzovoort gaan door, maar de aanvaarding ligt niet op het redelijk niveau, zij is de innerlijke aanvaarding of beleving, zij is de overgave aan het Hogere, dat dan nog niet eens gedefiniëerd hoeft te worden. Zo zie ik het tenminste. Nou, nu u weer.

Opmerking: Denkt u niet dat daarin een gevaar kan schuilen, door het wegcijferen, wat u noemt, het kritisch denken, door zich over te geven aan een soort gevoel of impuls? De mogelijkheid bestaat dat daar misschien lagere instincten, misschien onbewust, tot uiting komen.

Antwoord: die mogelijkheid bestaat, zodra ik, en daar komt dus de moeilijkheid, mijn redelijke processen ga gebruiken om mijn innerlijke gevoelens naar mijn eigen wezen te gaan verklaren.

Ik ga het eenvoudig zeggen: Ik sta open voor God: God werkt in mij. Ik ben God: ik ben voor God afgesloten. Dat is het verschil. Ik doe dit niet voor mij zelf, maar alleen voor God. Uitstekend. Maar, ik doe dit omdat ik het leuk vind en bovendien voor God, je diafragma staat praktisch dicht. Dat is juist het grote verschil. Iemand die een offer brengt, dat voor hem zelf toch geen waarde heeft, en zo met het idee, nou, dan heb ik er tenminste nog aardigheid van, die brengt geen offer. Ook als hij het zo noemt. Nu kan hij met zijn kritisch denken gaan redeneren als: Ja, maar, ik geef het toch. Maar dat maakt het offer niet uit. De kritisch denkende mens moet juist zijn redelijkheid, denken en zijn kritiek gebruiken om zijn eigen beperkingen vast te stellen. En om na te gaan wat voor hem, voor haar noodzakelijk is. Uzelf in uw eigen wereld kunt u verstandelijk en redelijk definiëren, omdat u leeft tussen mensen die behoren tot uw eigen groep, tot een gelijke bewustzijnsklasse. Maar op het ogenblik dat u datzelfde redelijk denken, plus die menselijke maatstaven dus, gaat toepassen op een ander bewustzijnsniveau, dan komt u in moeilijkheden. Ligt dat niveau te hoog, zijn de verschillen zo groot dat uw redelijke processen u niet de waarheid geven, maar u zelfs volledig strijdig met die waarheden doen werken en handelen. Ik weet niet of u me volgen kunt?

Reactie: Ja.

Opmerking: U stelt dat dus.

Antwoord: Ja, ik stel dat.

Opmerking: Dan zou kunnen gebeuren dat iemand die zich irriteert aan iemand die nogal materialistisch ingesteld is, dat dit argument hem voor de voeten geworpen wordt. Voor ons is dat een hypothese, zelfs niet.

Antwoord: Juist. En ik kan daar alleen tegenover stellen dat de materialist die stelt dat de materie alleen bestaat en telt, ook geen bewijs levert, maar dat zijn stelling evenzeer een hypothese is als de mijne. Hij kan bewijzen dat de stof bestaat, voor zichzelf. Ik kan voor mijzelf bewijzen dat de geest bestaat. Maar de verbinding tussen beide is voor ons beiden in feite een hypothese, een hypothese die overigens bewezen wordt door werking en feiten. En zo geldt het voor wat ik hier zeg over geloof en dergelijke evenzeer. Neemt u maar een willekeurig stuk weten op de wereld, noemt u maar iets op dat naar u meent volkomen zeker is.

Opmerking: Wiskunde bijvoorbeeld.

Antwoord: Nou maakt u het mij niet zo gemakkelijk. De wiskunde stelt, om maar te beginnen, dat de kortste verbinding tussen twee punten een (rechte) lijn is, op een plat vlak. Dit is niet waar, want een plat vlak bestaat niet. Dus is het een hypothese die geen praktische toepassing heeft. De wiskunde stelt verder dat congruente driehoeken volkomen gelijkwaardig zijn. Dit behoeft niet noodzakelijkerwijze zo te zijn. Want de congruentie van afmetingen bepaalt niet de verdere eigenschappen die in de driehoek gelegen zijn. Als driehoek A trilt met 50 perioden en driehoek B met 5000 perioden, dan zal dit voor de afmetingen en de congruentie geen enkel verschil uitmaken. Als ik de trillingen niet vast kan stellen, dan stel ik een gelijkheid die in feite niet aanwezig is. Maar de gelijkheid van de driehoeken is een hypothese waarbij ik van een absolute gelijkwaardigheid uitga die ik niet bewijzen kan. Moet ik nog verder gaan?

Opmerking: Het gaat om gelijkheid van vorm bij de congruentie, het gaat hem niet over de kwaliteit.

Antwoord: Het is niet qua kwaliteit, maar zelfs de vorm is niet gelijk. Mag ik u een leuk voorbeeld geven? Op het ogenblik dat u een driedimensionaal voorwerp uitdrukt, dus tweedimensionaal weergeeft, en dat voorwerp heeft nog een bepaalde dimensie die u niet mee uitdrukt, dan is uw voorstelling al een vervalsing van feiten. Waar of niet? Alles wat u uitdrukt in de wiskunde wordt in de eerste plaats beperkt in dimensie. Tijd wordt daar bijvoorbeeld nimmer bij berekend. In de tweede plaats, elke wiskundige berekening gaat uit van het gelijkblijven van de waarden, maar een meter hier is niet gelijk aan een meter elders. De voorwerpen die schijnbaar gelijk zijn kunnen onder andere condities totaal andere vormen verkrijgen zelfs. Totaal andere eigenschappen vertonen. Zo blijf ik bij een theorie die in de praktijk als werkhypothese bruikbaar is, die vele berekeningen en vergelijkingen mogelijk maakt. Die het mij zelfs mogelijk maakt om formules te vinden waarmee ik abstracte begrippen op een betrekkelijk redelijke wijze weergeef, maar ik kan nimmer directe en blijvende feiten stellen zonder, en dat is het belangrijke, zonder mijn wiskundige berekeningen aan de praktijk getoetst te hebben. En dan alleen kan ik zeggen dat voor dit geval, en waarschijnlijk voor soortgelijke gevallen, mijn berekening juist is. Maar in

de gewone wiskunde zult u dat weinig tegenkomen, deze meetkunde. Pas wanneer u komt op het terrein bijvoorbeeld van de baanberekening van de kleinste partikels, blijken die andere factoren aanwezig te zijn, en komt men eerlijk tot een toegeven: Ik krijg het resultaat Y onder de waarschijnlijkheidsfactor X, u gaat de waarschijnlijkheidsfactor toegeven, en dus het variabele in schijnbaar gelijke waarden, en kom ik tot een hanteerbare uitdrukking voor de hogere trillingsbereiken en frequentiegebieden. En de hogere stralingsbereiken. Zonder deze beperking blijkt echter mijn berekening niet eens hanteerbaar. Ik zal altijd blijven werken met één of twee onbekenden. Zolang ik aanneem dat die onbekenden een variabele grootheid kunnen zijn, kloppen mijn formules. Neem ik aan dat ze een vaste grootheid zijn, kloppen ze niet. Dus is mijn stelling: Ofwel een uitdrukking van mijn eigen onzekerheid, waarbij ik de factor van onzekerheid nader definiëer, dan wel een hypothese of werkhypothese zelfs, die alleen in bepaalde gevallen bruikbaar is en alleen door de praktische resultaten bewijsbaar en dan slechts per geval maar nimmer voor het geheel van de wereld alleen zelfs. Leuk eh?

Maar ja, dat is een fout, een kennis van mij heeft er gisteren al wat over gezegd trouwens. Een mens generaliseert graag. Als u de nieuwe mode ziet, dan gaat u zeggen: Alle meisjes dragen korte rokken. Dan hebt u toevallig Marietje van de burens niet gezien, die draagt er nog een tot op haar enkels. "Alle meisjes dragen korte rokken", is een vervalsing van de waarheid, berustend op de waarschijnlijkheid van waarneming, met een ontkenning van het zuiver persoonlijk aspect dat zelfs een algemene regel als mode heeft. "Alle mensen sterven". Dat is lang niet zeker. Zegt u: "Zover mij bekend, zullen alle mensen sterven", heeft u gelijk. Maar het kan wel eens zijn dat er een is die niet dood wil. Somige erfgenamen, die hebben soms wel eens de illusie dat ze met een dergelijk geval te maken hebben. Om u een ander voorbeeld te geven: "Wij kunnen ons in de ruimte bewegen, onder een bepaalde versnelling, en niet op een andere wijze, wij kunnen niet verder gaan dan de lichtsnelheid". Hoe weet u dat zo zeker? Overigens kan ik hier meteen bijvoegen, dat zo ver het wezens betreft die niet in staat zijn de psychische veranderingen in spanning plus de veranderingen in materie, veranderingen die ontstaan bij overschrijden van lichtsnelheid, in zich te verwerken, inderdaad niet verder kunnen komen, hoor. Dit betekent dus de meeste rassen die de mens ongeveer gelijk zijn, of iets hoger staan. Maar, men generaliseert. "Alle socialisten willen het beste voor de gemeenschap!" Behalve die ene dan, die is alleen socialist omdat hij dan doorbetaald wordt als hij staakt. Gek? Neen. "Alle idealisten handelen naar beste weten". Waarschijnlijk, maar niet waar. Er zijn idealisten die om hun ideaal te bevorderen dat ze niet uiten, een vals ideaal voorgeven, en zo misleiding plegen. U zou dus, eerlijk gezegd, nooit mogen generaliseren. U zou moeten zeggen: "Van geval tot geval is dit waar". En voor mijn eigen verhoudingen kan ik een gemiddelde daaruit bepalen dat mijn eigen handelingsmogelijkheid bepaalt, maar dat kan voor een ander wel heel anders liggen. Laten we nou eens als voorbeeld nemen: Twee vreemdelingen komen in Gent. Nu gaat de een een andere weg dan de andere. Hij vraagt de weg aan iedereen en toevallig spreekt men Frans. Hij zegt dus "Gent is een Franstalige stad." De andere is van een andere kant begonnen en wordt geantwoord in een taal die op het Nederlands lijkt, Vlaams dus. Hij zegt dus "Gent is een Nederlandstalige stad." Wie van hen beiden heeft nu gelijk? Men kan hoogstens zeggen: "Volgens mijn vaststelling geldt dit".

Daarom zou ik u de raad willen geven, generaliseer vooral niet, en ga nooit uit van dingen als absoluut zeker, in zoverre het menselijk verstand daarbij betrokken is. Alles wat de knapste koppen overal ter wereld vijftig jaar geleden als een onwankelbare waarheid zagen, wankelt op het ogenblik al, of is al onwaar. Zeg ook nooit, "dit of dat is onmogelijk", want als we een kleine rekening maken kunnen we zo zeggen dat praktisch sedert negentienhonderd de sportprestaties van de mens steeds vergroot zijn en dat er geen jaar voorbijgaat of men is weer sneller, men springt weer verder, weer hoger, enz. Toch geldt elke prestatie vaak een langere tijd als niet te overtreffen, maar ze kan steeds overtroffen worden. Waarschijnlijkheidsbepaling, akkoord. Maar nimmer, dit is de grens. Of verder dan dit kunnen wij niet gaan. Wat denkt u op dit ogenblik van die mensen die zeer kritische denkers waren op hun manier en die zeer veel wisten in hun tijd over het menselijk lichaam, het menselijk zenuwstelsel, en die stelden dat een trein die een snelheid van 30 per uur, misschien 50 kilometer per uur kon halen, een absolute vernietiging van het menselijk zenuwstelsel, een aantasting van de gezondheid en een vergiftiging van het land zou veroorzaken. Wat denkt u daar nu van? Toch was men van die waarheid absoluut overtuigd en zei men: die anderen, die kletsen maar, maar, ik, ik ben een kritisch denker! En, zo zijn er ook mensen die zeggen: "Ja maar, ik heb het ware geloof". Hoe weet u dat? Dat moet u mij eens vertellen. Wanneer wij de menselijke rede, of zelfs de menselijke omschrijving van hogere

waarden als bepalend stellen voor onze verhouding tot de werkelijkheid en tot God, dan bepalen wij iets, dat we, omdat we de kosmos niet kennen, niet omschrijven noch overzien kunnen. En op zijn minst genomen zullen we dus een groot gedeelte van de werkelijke mogelijkheden van onszelf gaan afwijzen, want dat strookt niet met ons zien of denken. En nou nog een stap verder. Zeg dan dat dus alleen de proef, de persoonlijke proefneming, bepalend kan zijn, maar dat bij elke persoonlijke proefneming men aan de voorwaarden die men zelf daarvoor stelt volledig tegemoet moet komen. Dat kunt u toch vatten, niet waar? Is er iemand die het daar niet mee eens is op het ogenblik? Zijn er wel een stel die dit niet leuk vinden, maar het is waar, niet?

Nu stel ik dit: Wanneer ik absolute gehoorzaamheid beloof, maar ik weiger die gehoorzaamheid op het ogenblik dat mij een eis wordt gesteld die mij niet convenieert, of die mij, gezien mijn verstandelijk overzicht van omstandigheden, niet aanvaardbaar lijkt, dan mag ik niet meer verwachten dat hetgeen mij als resultaat van die gehoorzaamheid beloofd is, verwezenlijkt zal worden. Op het ogenblik dat ik in God zeg te geloven en te vertrouwen, volledig en zonder uitzondering, maar vast wat voor morgen wat opzij ga leggen omdat dat menselijk en redelijk noodzakelijk is, geloof ik niet dat God voor me zorgen kan. Ik wijs dus als het ware Gods hulp en zorg af! Dat is logisch en dat is menselijk, en praktisch iedereen zal het doen. Maar zeg dan niet dat u volledig in God vertrouwt, want dat doet u niet.

Sommige mensen zeggen dat zij erg verdraagzaam zijn. Ze zijn dan ook buitengewoon verdraagzaam, tot het ogenblik dat zij hun eigen ideeën, hun eigen begrippen in het geding zien komen. Dan kunnen zij niets verdragen. Dan mogen ze ook niet stellen dat ze werkelijk verdraagzaam zijn. Moet ik verder gaan?

Om het heel eenvoudig te zeggen, vrienden: Je zou consequent moeten zijn, tot het uiterste, om de Goddelijke kracht in jezelf te kunnen beleven, om te voorkomen dat je grenzen opwerpt voor je eigen geest, wanneer ze in de slaap uit kan gaan in hogere sferen, om te voorkomen dat je het mirakel, of het wonder, in uzelf onmogelijk maakt. Zodra de mens voorwaarden stelt aan de Goddelijke Kracht, beperkt hij Deze. Zodra de mens, door zijn geloof, God vastlegt in een bepaalde richting, zal hij de werkelijke Goddelijke Kracht evenredig verkleinen, naarmate hij het Goddelijk Wezen scherper en duidelijker definieert. Slechts een persoonlijke relatie met God kan gedefiniëert worden, maar nooit... God Zelf! Men kan nooit de waarheid definiëren, noch de werkelijkheid, maar alleen de wijze waarop men deze zelf ondergaat en beleeft. Men kan nooit zijn geloof volledig omschrijven zonder dat men het metterdaad en tot he laatste punt toe wil aanvaarden en vervullen. En nu zijn we weer terug waar we zijn begonnen: wanneer wij contact willen hebben met hogere werelden, in de stof en in de geest, en wij trachten aan die hogere krachten en werelden onze eigen maatstaven op te leggen, maken we het contact onmogelijk. Wanneer we onze eigen ideeën, de eigen belangen, onze eigen inzichten laten prevaleren boven de kracht die we zeggen te willen aanvaarden en te verwerklijken, zullen wij de mislukking van ons pogen om met die kracht te werken zelf reeds hebben veroorzaakt.

Vergeet één ding niet: De hoogste en grootste Meesters op deze wereld waren consequent en niet verstandelijk redelijk. Jezus, de Boeddha of Mohammed, of Lao Tsé of Kung Fu Tsé, waren allen wel kritische denkers, maar hun kritiek bleef beperkt tot hun eigen wezen en hun verhoudingen die zij vanuit zichzelf konden vastleggen en bepalen. Daarnaast waren ze bewust of onbewust, mystici. Zelfs wanneer de filosofie zuiver materieel lijkt te zijn, zoals bij Kung Fu Tsé het geval is, is er ergens de mystieke aanvaarding van een rangorde, van een waarde. En deze aanvaarding wordt nimmer aan kritiek onderworpen. Zij is voor diegene die ze stelt zo waar, dat hij er niet over praat; hij verdedigt ze niet, hij verontschuldigt ze niet. Daarmee hebben deze grote denkers bewezen dat zij in hun aanvaarding van het Hogere, ook het niet redelijke, volledig bewust als het ware, de kritiek opzij hebben gezet. Ze waren consequent tot het laatst. Menselijk gezien had Jezus beter een Godsrijk kunnen stichten en over die macht beschikte Hij, maar de weg die Hij gekozen had impliceerde de kruisdood en dus aanvaardde Hij de kruisiging, met alle gevolgen van dien, die voor Hem niet noodzakelijk was. Redelijk was dit absoluut niet aanvaardbaar; slechts vanuit het erkennen van Gods wil was die aanvaardbaarheid aanwezig.

Guathama Boeddha, aanvaardde niet slechts een zwervend leven, maar hij aanvaardde ook een als het ware afstand doen, een uitbanning van alle stoffelijke belangen en weigerde enig voordeel te trekken uit zijn vorstelijke ouders, de staatskas, uit zijn privé-vermogen. Toch had hij bij het gebruik daarvan ongetwijfeld zijn godsdienst een veel gemakkelijker en een beter begin kunnen verschaffen. Maar deze verstandelijke redeneringen waren in strijd met zijn innerlijke beleving. Daarom koos hij een weg, die, wanneer je hem wilt volgen, stap voor stap, menselijk gezien,

onredelijk is. Het Goddelijke is niet redelijk. Het Goddelijke is niet logisch. Wij kunnen alleen zeggen dat het Goddelijke zich aan ons toont in een reeks van vaste regels en wetten, dat we daarom aan de Bron Van Alle Dingen alomvattende kwaliteiten in volmaakte vorm toekennen. Of het zo is weten we niet. En daar hebt u vrienden, misschien meteen in dit lesje een verklaring voor het falen van zo veel dingen.

Wanneer het Christendom op het ogenblik geestelijk verarmt, dan ligt dit niet aan het Christendom, maar dan ligt het aan het toepassen van wat u noemt verstandelijk denken, redelijk denken en kritisch denken, op de werkwijze. Jezus zei: "Ga uit en onderwijst, neem geen tweede paar sandalen mee, eet wat je krijgt, vraag je niet af wat er zal gebeuren, God zal je helpen, doe wonderen in mijn naam en doe die in de naam van mijn Vader, volbreng, ga uit, vertrouw". Ja, vertrouw, meteen zou men zeggen, "we kunnen niet vertrouwen, er moet eerst een kerk gebouwd, we moeten een klooster in elkaar timmeren, en dan moeten we scholen hebben, en moeten we een jeugdbeweging hebben, en we moeten een politieke partij hebben, en dan moeten we invloed hebben, en dan moeten we zorgen dat er niet gezondigd kan worden door anderen, anders, al zouden ze het zo graag willen..!" En daarmee is Jezus' leer en de band die Jezus ook voor zijn leerlingen tussen mens en God legde grotendeels teloor gegaan. Die kun je niet opvangen door ceremonieel alleen. Dit kun je niet opvangen door te zeggen dat iemand onfeilbaar is, dit kun je niet opvangen tenzij je bereid bent zelf die weg te gaan die Jezus ging. Mens te zijn met de mensen, lerarend zonder enige dwang, gevend de Goddelijke Kracht waar je een aanvaarding van die kracht vindt.

Dat is de Christus die ik (jullie) leer, en het Christendom, en de maat, als geldend voor veel esoterische richtingen. Het is goed om de innerlijke weg te zoeken, te zoeken naar je eigen band met God, je eigen ware plaats in het Al, maar zolang je daarbij uitgaat van het systeem en niet uitgaat van je wezen en God zoals Hij daarin spreekt, dan dwing je je eigen wezen in kunstmatige vormen, en de resultaten daarvan zijn over het algemeen niet aangenaam. Dan kom je tot een theoretisch zeer hoge bereiking die echter praktisch maar heel weinig inhoudt. Dit geldt ook voor diegene die zich bezighoudt met magie, want zij willen wel magie bedrijven, maar volgens hun normen en aanvaardingen, en niet vanuit de krachten die in hen bestaan, en die door de innerlijke kracht zich rond hen kunnen openbaren.

Overall hetzelfde: Waar de mens, bewust of onbewust zijn God verwerpt, daar doet hij het diafragma van zijn ziel zich sluiten, tot uiteindelijk slechts nog één straal licht kan binnendringen. Als een mens zich voorhoudt dat hij zichzelf niet kan veranderen, dan bedoelt hij in negen van de tien gevallen dat hij het niet wil. En in dat ene geval bedoelt hij dat hij niet begrijpen kan dat je een innerlijk leven kunt voeren dat niet redelijk is en gelijktijdig toch je redelijke vermogens gebruiken om in de wereld je eigen plaats en verhoudingen voortdurend op de juiste wijze te stellen. Die strijdigheid is er voor ieder, strijdigheid waarvoor onze groep, en de grote groep, de Broederschap, op het ogenblik tegen te velde gaat trekken. Een hele tijd is gezegd, "Het is laat, u moet u haasten". We kunnen nu alleen nog maar zeggen: "Het is bijna te laat!" Wanneer u nu niet komt tot die innerlijke aanvaarding, die volledige beleving van hetgeen u gelooft, deze uitschakeling van kritiek die u, rustig matig op de stoffelijke resultaten toe mag passen, maar die u op het ogenblik van werken met Goddelijke Kracht, met de Geest, en zo voort, niet mag hanteren, dan zult u met de rest van de wereld moeilijkheden ondergaan.

En nu het laatste punt nog even, en dan ben ik klaar..., tussen haakjes, was er nog iemand die hier nog wat tegen in te brengen had?

Reactie: Neen.

Nog een laatste punt. Hebben jullie wel eens opgemerkt hoe onlogisch jullie denken. Terwijl je denkt logisch te zijn. "Ja", zegt men, "ik zou veel prettiger leven en veel gezonder leven wanneer ik niet zo gebonden was aan mijn taak". Je bent niet gebonden aan je taak, je kunt rustig wegllopen als je wilt. Maar, "ik ben door zo veel verplichtingen verbonden, en ik moet toch zorgen dat ik mijn aanzien houd, ik ben toch een deftig mens, ik ben toch een goed mens, ik moet zorgen dat ik voor anderen dit en dat kan doen", en die mensen die werken en ploeteren, ze binden zich met handen en voeten, en dan zeggen ze "Zie je wel, het is niet mogelijk om in deze wereld goed te zijn, het is niet mogelijk om vrij te zijn en gelukkig te zijn". Maar dan bedoelen ze, "we zijn niet bereid om de consequenties ervan te aanvaarden". Ze willen het allemaal wel hebben wanneer ze het krijgen, maar ze willen er niet voor betalen. En soms zijn de mensen nog onredelijker, dan gaan ze atoombommen maken voor de wereldvrede, en dan gaan ze absolute ontwapening prediken om de vrijheid van de mens te waarborgen, daarbij vergetend dat diegene die graag

gezag over anderen hebben dan de enigen zullen zijn die wapens overhouden. Begrijpt u? Wat men denkt en wat men voelt, dat probeert men te combineren met de wereld erbuiten en men ziet, onbewust meestal hoor, de tegenstrijdigheden daartussen over het hoofd. Probeer wanneer je een bepaald denkbeeld ontwikkelt, met een bepaalde gedachtegang worstelt, jezelf eens af te vragen: "Is dit nu wel werkelijk zo redelijk als ik zeg?" En wanneer het niet redelijk is, wat brengt mij dat er dan toe om dat wel als normaal of redelijk te beschouwen? Het antwoord op deze vraag zal u duidelijk maken in hoeverre u zich geketend hebt aan een uiterlijke schijn, in hoeverre u probeert om innerlijke en vaak zeer hoge krachten en waarden eenvoudig weg te praten in uw eigen redelijk concept, en zo de werkelijke impuls die zij u geven minachtende, om uw eigen leven volgens eigen gebondenheid en vrij aanvaardde begeerte te volbrengen.

Nou vrienden, als dat dan geen les is geweest, dan weet ik het niet meer. Het is misschien geen grootse les geweest met veel grote woorden. Het is wel een les die iedereen in zijn zak kan steken, niet? Die iedereen mee kan nemen. Want wat ik hier heb aangestipt is een strijdigheid waaraan uw wereld ten onder dreigt te gaan. Wat ik hier heb aangestipt, dat is de belemmering voor de mens van deze dagen om van de lichtende krachten die rondom hem zijn gebruik te maken. En wat ik hier heb uitgelegd, is tevens de verklaring van het feit dat zoveel mensen zoeken in wat zij noemen het paranormale en het occulte, zonder het ooit werkelijk te vinden. Waarde vrienden, ik eindig nu, en na de pauze kunt u vragen stellen zo veel u wilt, ook hierover. Maar mag ik u één raad geven? Probeer eens, wanneer je ergens mee werkt of ergens mee te maken hebt dat niet redelijk kan omschreven worden, wat toch niet verstandelijk is vast te leggen, uw verstand te laten rusten, en gebruik dan dat verstand extra intens bij die punten waar je wel inzichten hebt en die je wel verstandelijk kunt omschrijven. Ik denk dat je dan veel beter terecht komt en veel beter resultaat zult hebben.
Goedenavond.

VRAGENRUBRIEK

Goedenavond vrienden,
Laten we beginnen met de schriftelijke vragen.

Vraag: Daarnet werd gezegd dat iemand die zich te veel hecht aan zijn verplichtingen, betrekkingen, enz., zich te veel beperkt om tot volle geestelijke ontplooiing te komen.

Moet men hieruit besluiten dat het raadzaam zou zijn te verzaken aan deze stoffelijke verplichtingen; het opzeggen van een betrekking bijvoorbeeld, in overweging te nemen?

Antwoord: Wanneer uw betrekkingen, uw stoffelijke verplichtingen er u toe brengen om uw eigen geestelijk werk, uw eigen geestelijke inzichten en dan bedoel ik werkelijk geestelijke inzichten dus, uw geloof en dergelijke, gedeeltelijk of geheel te verloochenen, tegen uw eigen beter weten in te handelen, dan is het ongetwijfeld raadzaam.

Maar wanneer u aan de andere kant dus, binnen een bepaalde betrekking, binnen bepaalde verplichtingen de mogelijkheid vindt om eerlijk en oprecht hetgeen wat u juist vindt, wat u gelooft en dergelijke tot uiting te brengen, dan zou ik zeggen, blijf er rustig mee bezig, dan doet u er waarschijnlijk een goed werk mee.

Vraag: Is de narcotische eigenschap van chloroform een moleculaire eigenschap?

Antwoord: Nou, ik zou niet direct zeggen dat het een moleculaire eigenschap is, want dan gaan we uit van het standpunt dat de moleculaire structuur dus, de samenstelling in de molecule van chloroform zelf deze eigenschap heeft. Maar we kunnen wel zeggen dat de samenstelling door verbinding met de zuurstof in de ademenwegen dus een tweede gashaard doet ontstaan die mede wordt opgenomen in de bloedbaan en daardoor de verdoving betekent van hoofdzakelijk het zenuwstelsel, namelijk een zodanige reactievertraging dat geen pijnrealisatie meer optreedt of, bij een verminderde dosis, een beperkte pijnrealisatie.

Andere stoffen die dus een gans andere structuur kunnen hebben, denk u maar eens aan narcotica en dergelijke, die ook zo een eigenschap zouden kunnen hebben, denkt u aan ether, en wat er nog meer is, hebben feitelijk dezelfde uitwerking. Zij ontnemen dus aan het lichaam, door een bijvoeging in de ademlucht, bepaalde stoffen die noodzakelijk zijn om te reageren, er komt

een afleiding van de zenuwreactie en daardoor komt het geheel tot stand. Ik zou dus zeggen, niet direct een moleculaire eigenschap, maar een eigenschap die alleen geldt in verbinding met:

a. de ademmethode, plus de draagkwaliteit van het bloed, van degene die men ermee verdooft, en b. samenhangt met de wijze waarop het zenuwstelsel zelf daarop reageert en dus ook de manier waarop de zenuwcel zelf zijn schok kan doorgeven, zijn impressie kan doorgeven. Plaatselijke verdovingen, vaak door inspuiting veroorzaakt met ander stoffen, kunnen ongeveer hetzelfde betekenen maar hier wordt dan een vloeistof in het weefsel gebracht waardoor de zenuwkwaliteit onmiddellijk wordt aangetast.

Chloroform en dergelijke verdovende middelen, ja, verdovende is niet de juiste uitdrukking, ja, bewustzijnsroovende middelen, laten we het zo zeggen, werken dus via de ademhaling en zijn afhankelijk van de werking van het bloed plus het zenuwstelsel. De stoffen die voor plaatselijke verdoving worden gebruikt, zijn over het algemeen een intoxicatie, een zekere vergiftiging, waar het zenuwstelsel op de eerste plaats bij betrokken wordt, terwijl de stoffen zelf niet zo giftig zijn dat ze blijvend het wezen blijven beïnvloeden, dus een blijvende verandering in het weefsel zouden tot stand brengen. Toch zijn er veel zogenaamd ongevaarlijke verdovende middelen die gevaarlijk worden als ze bij herhaling te veel worden gebruikt omdat dan een direct vergiftigingsverschijnsel ontstaat en de zuurstoftoevoer, wanneer het via de ademenwegen gaat, ofwel de bloedstuwning en het verloop van bloed en zenuwreactie binnen een bepaald deel van het weefsel wordt uitgeschakeld waardoor de normale afbraak - en opbouwprocessen worden geremd. Is dit voldoende?

Reactie: Voldoende.

Vraag: Geestesaanvaarding, wat verstaat u hieronder en wat is het? Enerszijds zegt men, "let op wat de Geest u brengt!" , anderszijds dient u tot aanvaarding over te gaan. Waar ligt het punt om tot erkenning te komen hiervan?

Antwoord: Nou, mag ik een vergelijking gebruiken? U hoort muziek. Deze muziek is voor u iets dat u beroert, het zegt u iets, het spreekt tot u. Het kan voor de ene het roffelen van en tom-tom zijn, voor een ander misschien, Bach, Beethoven, Mozart, wat hebben we nog aan andere grootheden (uit publiek: Duke Ellington), bijvoorbeeld, dus het ligt er maar precies aan wat u prefereert. Er ontstaat een emotionele verhouding. De muziek brengt een emotie teweeg, de emotie is weer de oorzaak van het ontstaan van bepaalde gedachtebeelden, een zekere sfeer, en al wat erbij hoort.

Wanneer u door de geest, of vanuit de geest allerhande lessen krijgt, dan worden deze lessen u gegeven zoals men u een reeks gramfoonplaten zou geven, men geeft u dus de gelegenheid om uit te zoeken wat voor u zelf juist is. Maar bepaalde punten zullen u innerlijk beroeren, dat zijn de punten die voor u bestemd zijn. Dat heeft voor u betekenis en waarde. Daarnaast geeft de geest u ongetwijfeld een reeks van lessen die op meer verstandelijk niveau liggen. Dat wil zeggen: daar moet u eerst even over nadenken, en dat kunt u ongetwijfeld met uw verstand volgen en beredeneren. Maar in uzelf kan dus aan de hand van deze lessen, deze leringen, zinspreuken, sleutels, toverstaven of hoe ze dat dan ook plegen te noemen, een toestand ontstaan van innerlijk ervaren. Als het niet zo gek was, ik zou zeggen het is net of u een paar vlinders hebt ingeslikt, zo een eigenaardig trillend gevoel heb je in jezelf, het is alsof een zwaarte begint op te stijgen, en als je dat gevoel hebt, dan heb je een punt bereikt waarop de geest direct op je in kan werken.

Vanaf dat ogenblik dat die inwerking ontstaat, vanuit de Hogere Kracht en vanuit de Geest, moet u die Kracht niet verder proberen te ontleden, te omschrijven, u af te vragen, wat voel ik, wat is er gaande, dan moet u ze aanvaarden en ondergaan. Wanneer uit die kracht bepaalde beelden dwingend naar voren komen, dan moet u zich niet afvragen, is dat redelijk of niet redelijk, dan moet u zeggen: "Zo ontstaat het in mij, zo moet het gebeuren". En dan wanneer het afgelopen is, dat gevoel weg is, dan kunt u verder nagaan, wat is er gebeurd, wat is er tot stand gekomen, u kunt het zelfs ontleden zo'n beetje.

Elke mens heeft in zichzelf bepaalde gevoelswaarden waarvoor hij, hoe moet ik het zeggen, bijzonder sterk in beroering komt. En naarmate de beroering in uzelf sterker is en deze gelijktijdig geassocieerd wordt met het Hogere, met God, zo zal daaruit een werking van de kracht in uzelf voortkomen. Dat is dus geestesaanvaarding en aanvaarding van de Geest. Is dat voldoende?

Vraag: Hoe kan men een ingrijpen van God constateren?

Antwoord: Nooit! Dat kunt u nooit constateren, u kunt vermoeden dat het een ingrijpen van God is. Dat is ook heel eenvoudig. Wanneer iemand die dood is plotseling weer begint te leven, dan

kun je zeggen, God heeft ingegrepen, Hij heeft een mens tot leven gewekt. Je kunt ook zeggen, misschien is hij maar schijndood geweest en heb ik het niet geweten. Zeker weten doe je het dus niet. Maar op een gegeven ogenblik erken je voor jezelf: Nu gebeurt er iets dat niet normaal is, en dat is in overeenstemming met mijn innerlijk gevoel, met mijn streven, met mijn goedwillendheid, dus hier grijpt God in. Maar God grijpt nimmer in door Zich onmiddellijk kenbaar te maken. Dat is een van de punten die u nooit moet vergeten. Als God ook maar een klein vonkje van Zijn Werkelijke Wezen hier op het ogenblik liet zien, dan zou de baas hier reuze last hebben en dan zou de gemeentedokter bezig zijn met overlijdensakten vast te stellen, want daar zou u niet tegen kunnen. Wij kunnen de Goddelijke Kracht en werkelijkheid niet aanvaarden, we kunnen ze niet verdragen, wij kunnen ze slechts ondergaan zonder ze ons te realiseren, en wanneer ze in ons ontstaat en door ons en vanuit ons werkt, of rond ons werkzaam wordt, dan kunnen we vermoeden of voelen dat hier van een Goddelijk ingrijpen sprake is. Maar bewijzen kunnen we niet. Het zou trouwens ook mooi zijn. Wanneer Gods werkzaamheden bepaald konden worden, dan zouden er sommige gouvernementen zijn die er graag omzetbelastingen op zouden heffen. Is het antwoord voldoende?

Vraag: Daar u stelde in het voorgaande, wat betreft geestelijke groeperingen, bijvoorbeeld de huidige Rooms Katholieke Kerk, zou niet meer de verplichtingen, die Jezus omschreven had volbrengen, rijst de vraag: Welke van de bestaande geestelijke groeperingen beseft wel de juiste achtergrond ervan, of hebben ze deze wel, of staan ze onder voorname leiding?

Antwoord: Nou, er zijn er wel enkele bij. Bijvoorbeeld in de zogenaamde soefi is een kleine groep die werkelijk geestelijke leiding aanvaardt en verwerkelijkt. We vinden een betrekkelijk kleine maar zeer zuivere groep in de Moslimbeweging, de Ahmediamoslim waarin eveneens dus de zuivere leer van Mohamed met al zijn consequenties weer tot uitvoer komt. We vinden bij de Christenen hier en daar een poging tot terugkeer, dan wil ik herinneren bijvoorbeeld aan de Franciscanen, die helaas ook kloosterbezit zijn op prijs gaan stellen, en dat kan haast niet anders want in de moderne maatschappij wordt de positie van bedelaars niet getolereerd. Maar die komen weer het dichtst bij de eenvoud, de kinderlijke eenvoud waarmee je God aanvaardt. Dat is heel wat anders bij de Domlinicanen, die gebruikt zijn geleerdheid, en de Jezuiten van Ignatius, die gebruiken hun scherpzinnigheid. Ieder heeft zijn eigen manier van benadering, maar die van Franciscus staat er het dichtst bij, want Jezus, die vroeg aan zijn leerlingen dat ze eenvoudig zouden zijn als kinderen, dat ze eenvoudig moesten zijn, dat ze moesten aanvaarden, voor zichzelf niet vragen. De meeste Franciscanen, die komen die kant wel uit. Nu noem ik enkele voorbeelden. Zo zijn er overal wel groepen te vinden.

Bij de Boeddhisten, er zijn er verschillende, onder andere, bij de Jains vinden we soms annexen van de zuivere Boeddhisten die dus heel dicht komen bij de werkelijke leefwijze en leerstellingen van Boeddha, die gewoon dwalen door het land heen, ze prediken, ze bedelen wanneer het nodig is, niet als onderdanig, wil je een gift geven dan is het goed, geef je niet dan is het ook goed; ze doen veel goeds, ze genezen, ze werken. Ze vragen alleen niets voor zichzelf, en in zichzelf zoeken ze voortdurend naar het onthecht zijn, daarom blijven ze ook niet lang op één plaats. Ze zoeken alleen maar naar die innerlijke vrede, de innerlijke weg. En daarbij baseren ze zich op de bekende pijlers.

Je zou kunnen zeggen: In elke godsdienst bestaan nog wel kleine groepen die de ware godsdienst trachten te beleven, maar ze worden over het algemeen overschreeuwd en soms tot onjuiste richting van denken en streven gedwongen door een meerderheid die nu eenmaal meer voelt voor het zuiver menselijke waarbij je lekker elkaar toch nog en hak mag zetten en lekker toch nog een ander meer af kan nemen dan je eigenlijk verdiend hebt en dat dan bovendien nog als een aan God welgevallig werk kunt voorstellen. Om het heel eenvoudig te zeggen, wanneer hier iemand komt die gaat bedelen, laten we zeggen, voor een kerk, of voor een asiel voor arme dieren, of een weeshuis, of een school, en hij doet dat in de naam van Jezus, dan doet hij dat verkeerd. In de naam van Jezus zou hij moeten beginnen zelf te bouwen, om zelf voor dieren te zorgen, en erop vertrouwen dat God hem dan verder helpt, en dat zou dan ook gebeuren. Maar ja, per slot van rekening, dat werk is natuurlijk niet zo leuk als het inzamelen van gelden en op je borst te kloppen, "dat heb ik toch bij elkaar gebedeld", (onduidelijk) de spekpater. Commentaar?

Vraag: Over die bekende pijlers van het Boeddhisme, waarover gaat dat?

Antwoord: Dat zijn dus de eigenschappen die men moet trachten te bezitten, als rechtvaardigheid, enz., beheersing van het lichaam, beheersing van de gedachte, die dus gezamenlijk gelden als de pijlers voor de Grote Weg. Die Weg, die bestaat dan weer uit verschillende zuilen en uit die zuilen komt de algehele bewustwording. Als u zich bezig houdt met een handboek over het Boeddhisme dan zult u dat ongetwijfeld vinden. Het staat er praktisch overal, wat verschillend qua termen maar qua inhoud toch wel gelijk. De beste uitdrukking van dit kunt u overigens vinden wanneer u de Boeddhisten van Ceylon neemt die daarvoor de meest juiste en de oudste omschrijving handhaven. Is dit voldoende?

Vraag: U bent datgene wat u denkt te zijn, met een volledig geloof daarin. Bijvoorbeeld, iemand lijdt aan een waandenkbeeld, dit is een werkelijk beleefd geval. Hoe uiten zich deze belevingen in de stof, wanneer hierbij prognoses vooropgesteld worden die met de buitenwereld, buiten zichzelf dus te maken hebben? Hoe is deze toestand te beschouwen ten opzichte van de werkelijke werkelijkheid?

Antwoord: Nou, dat is heel eenvoudig. Wanneer ik voor mij zelf innig geloof en aanneem dat ik een ander wezen wordt, een andere kracht wordt en dit in mijzelf wens te verwerkelijken, dan is het altijd waar. Maar op het ogenblik dat ik in mijzelf die kracht verwerkelijk en te voren ga vaststellen wat dit voor de buitenwereld betekent, met andere woorden mijn prognose niet op de eerste plaats op mijzelf betrek, op mijn verandering, maar op de eerste plaats op mijn relatie tot de buitenwereld, deze niet uit mijzelf laten groeien maar ze opleggende, dan zal de buitenwereld mij niet aanvaarden, mij uitwerpen. Dan zal het verschil tussen de in mijn innerlijk aanvaarde werkelijkheid en de werkelijkheid daarbuiten zo sterk optreden dat ik mijn eigen geloof niet kan handhaven. Want wat ik in mijzelf verander is ook een groeiproces. Dit zelfde proces zal in de wereld plaats moeten vinden vooraleer ik voor die wereld kan betekenen wat ik voor mijzelf reeds gerealiseerd heb.

Reactie: Dus de fout wordt gemaakt vanaf het ogenblik dat u de vermeende kracht in u gaat aanschouwelijk stellen buiten u of voor iemand anders.

Antwoord: Kijk eens, het is eigenlijk heel eenvoudig. Wanneer ik zeg: "Ik kan wonderen doen" en ik geloof dit volledig, dan is dit waar. Dan kan ik een wonder gaan doen. Ook dit is mogelijk. Maar ga ik stellen: "Stel u bereid want ik kom om wonderen te doen", dan sta ik tegenover het ongeloof van de ander. De niet aanvaarding. En door hun niet aanvaarding vraag ik me af: "Ben ik het nou wel werkelijk? Zou het toch nog iets anders zijn?" Dan wordt mijn beeld, mijn geloof in mijzelf, een zich langzaam wijzigende waarde en daarin detorieert als het ware mijn werkelijke vertrouwen. Wat over blijft is een houding die een mantel is van een innerlijke onzekerheid, en daar kan ik geen wonderen mee doen, en daar kan ik geen kracht uit putten. Maar wanneer u gelooft dat u kunt genezen, werkelijk gelooft dat u uw medemens kunt genezen, en u voelt voor u zelf, deze mens kan ik genezen; tweede factor: en u zegt niet: "ik ga hier genezen" maar u zegt "ik zal proberen hier te helpen", wat die ander dan nog wel kan aanvaarden, dan geneest u die mens. Maar zegt u: "Ik kan genezen, het geeft niet wie er komt, ik zal u genezen", dan heeft u de waarde buiten de wereld bepalend gesteld en dan zult u een zekere afwijking, een afwijzing buiten u ontmoeten, een strijdigheid met wat u in uzelf beleeft, u zult het niet kunnen verwerken en het resultaat is, in plaats dat u kunt genezen, u anderen misschien ongelukkig maakt of uzelf misschien in een plaats van afzondering brengt en je in gevangenis of gekkenhuis of in iets anders zit. Ik hoop dat het beeld duidelijk genoeg is, hebt u meer vragen, doet u maar.

Vraag: Kan de Broeder ons iets meer zeggen over de onmiddellijke toekomst hier op deze aarde en kunt u bij deze vergelijkingen er enkele werkingen vanuit de geest, althans zoals de Orde der Verdraagzamen er reeds enkel malen heeft besproken, aan toevoegen?

Antwoord: Ik geloof niet dat het op het ogenblik op mijn pad ligt. Ik kan u ten hoogste verwijzen naar een reeks beschouwingen, gehouden een drietal weken geleden, waarbij dus door een spreker daartoe gemachtigd inderdaad, enkele beschouwingen werden gegeven, en over geestelijke inwerkingen, en over gebeurtenissen op aarde, die werden vastgelegd. Ik geloof niet dat het mijn recht is daarop verder in te gaan en het lijkt me weinig zin te hebben om deze prognoses zonder meer te herhalen. Die hebben alleen in de context van het onderwerp werkelijk betekenis.

Reactie: Kunt u in de plaats misschien stellen, nu ik een teleurgesteld gezicht zie, uw eigen mening aan de hand van de huidige werkzaamheden waar u aan deelneemt. Hoe u zich daarin, in de stof zou men zeggen "daar voel ik wel iets voor" dus volledig vanuit uw persoonlijk

Antwoord: Nou, ik wil natuurlijk wel iets vanuit mijn eigen mening zeggen daarover, maar let wel, ik wil dit absoluut niet beschouwd te zien als een prognose. Dus alleen mijn persoonlijk beeld van wat er in de toekomst gaat gebeuren. U weet dus dat wij op het ogenblik ingrijpen op menig terrein, ondermeer op het terrein van de techniek. Dit is noodzakelijk omdat we daardoor kunnen voorkomen dat een te felle strijd tussen wereldbelangen ontstaat. En dan kan ik u bijvoorbeeld vertellen dat één kunststof, die is op het ogenblik al publiek gemaakt, we zijn nu bezig met de handelsrelaties die ermee samenhangen. Van een tweede kunststof is de ontdekking praktisch voltooid, de laatste proeven worden op het ogenblik genomen, die beide eigenschappen hebben ver boven de tot nu toe gebruikte plastics, etc. Het gebruik ervan, onder meer voor kleding, tot zelfs kookpannen, lagers voor auto's en carrosserieën en zo toe, zou een aantasting betekenen van enkele grote firma's die op het ogenblik een onderlinge concern hebben gevormd als het ware en die de gehele markt van deze producten beheersen. Daardoor wordt een wereldomvattend concern aangetast en kunnen bepaalde commerciële en zelfs politieke bindingen los gemaakt worden zonder dat dit met geweld gepaard gaat.

Om u een ander voorbeeld te geven: Er worden reeksen van atoomproeven gepland, in de Verenigde Staten zijn er nog weer enkele, we krijgen in Rusland nog een reeks, als die helemaal wordt gehouden dan zouden dat er waarschijnlijk een kleine tachtig zijn. Wij kunnen niet de mens beletten om deze proeven te nemen maar wij kunnen er wel voor zorgen dat enkele van de meest gevaarlijke proeven mislukken. Daarnaast kunnen wij er zorg voor dragen dat enkele van de op zich minder gevaarlijke proeven een totaal onverwacht resultaat tot stand brengen. Wat dat laatste betreft meen ik dat er plannen liggen voor het einde van volgende maand, in de Verenigde Staten, en daar zult u waarschijnlijk wel het een en ander over vernemen, dat komt meestal in de pers. Ook voor Rusland heeft men soortgelijke ingrepen dus wel voor ogen op het ogenblik. Ik neem aan dat dit allemaal dus werkelijk zal slagen, voor zover ik hierover geïnformeerd ben. En als u verder nog enkele punten wilt hebben, nu ja, een staatsman overlijdt, o, niet de koning, neem me niet kwalijk, een ander, en daardoor verandert een politieke situatie tamelijk scherp. Er vindt op het ogenblik een zuivering plaats in Rusland, mits op de juiste wijze geleid in feite tot een grotere vrijheid voor de staten van het Sovjetblok zou kunnen leiden en daarmee ook tot een zuivere economische ontwikkeling; er is ingegrepen ten dele en er wordt ook op het ogenblik heel intens ingegrepen bij hongersnood in verschillende gebieden, onder meer in Afrika en een paar punten in Azië, een punt in Zuid-Amerika, dus u ziet, er wordt van alles en nog wat gedaan. Nu vraagt u zich waarschijnlijk af, wat staat daarvan nu vandaag of morgen in de gazet? Mag ik eerlijk zijn? Alleen datgene waarvan men meent dat het u tot het juiste standpunt doet overhellen. Met andere woorden, de voorlichting is eenzijdig en gebrekkig. Dat hebben we al meer opgemerkt. Maar u zult ongetwijfeld horen van de uitvinding van deze vormen van plastics, u zult horen dat men, waarschijnlijk in Japan, een fabricage begint van een totaal nieuw type auto waarin praktisch geen materialen als ijzer en koper in zijn verwerkt, althans veel minder dan op het ogenblik het geval is. U zult waarschijnlijk ook te horen krijgen over een totaal nieuw vliegtuig, u zult horen van een ruimtevaart, bemand, met meerdere personen, waarschijnlijk voor het einde van dit jaar, dus niet zoals men aanneemt pas voor einde 63, en zo zijn er nog een paar leuke dingen.

Ja, ik probeer nou u een beetje mijn visie zo een beetje te geven, ik wil u graag een plezier doen, maar wat moet je nou zo maar bij elkaar grabbelen. O ja, weet u wat ook erg leuk is? Het wordt een bloedhete zomer maar diezelfde bloedhete zomer die brengt onverwacht en in zeer korte tijd zoveel neerslag dat er hier en daar werkelijk sprake is van ernstige overstromingen. Dat is natuurlijk wel prettig, de mensen die het te warm hebben die hebben dan voldoende ruimte om te gaan zwemmen. Maar de commerciële schade die zal hier en daar wel groot zijn.

Als ik hier zo de omgeving bekijk, dan verwacht ik hier over niet al te lange tijd een explosie, in een ijzerfabriek, van hieruit gerekend in de richting van Brussel, een ijzerbedrijf of iets dergelijks, een smeltketel explosie of zoiets, een smeltketel die barst of breekt, geen grote persoonlijke ongelukken, maar u wilt toch graag iets weten om te kijken of het klopt. Zo voel ik het toch aan en ik wil het u met genoegen vertellen, ik doe u graag een plezier. En als u nu wilt weten wat er belangrijk is op het ogenblik, dan wil ik het u ook vertellen. Maar dat komt niet in de krant te staan en daar heeft u dus niets aan.

Weet u wat belangrijk is op het ogenblik, vrienden? En dat is geen prognose. We zijn op het ogenblik in de geest, wij zijn op het ogenblik druk bezig, zo druk dat zelfs onze eigen mogelijkheden om ons eigen werk te doen erdoor beperkt worden. Het werk dat we doen zullen we nog zo goed doen als vroeger, maar we zullen bijvoorbeeld wat minder sprekers ter beschikking hebben, we zullen onze tijd soms wat moeten bekorten, niet vanavond, dat heeft u al wel gemerkt en op deze manier werken wij mee aan een omwenteling. Die omwenteling, die komt voort op het ogenblik uit de enorme invloed van Aquarius, gepaard gaande met de steeds toenemende beweging ontstaan uit de enorme geestelijke invloed en schok van de vierde februari.

Wanneer we dit alles bezien dan zullen de mensen steeds lustelozener, steeds venijniger tegenover elkaar, steeds egoïstischer, steeds eigenzinniger zien worden. Steeds meer met het idee: "Wat kan het me schelen, ze kunnen het me doen... ." Deze invloed kunnen we helaas niet tegenhouden, het is de enige manier om de mensen op te jagen opdat ze er doorheen komen. Nog zeker vier, vijf maanden zullen de mensen onder en dergelijke lusteloosheid, een gevoel van hopeloos zijn, van zwakte, van prikkelbaarheid, van tegenslag gebukt gaan. Allemaal omdat ze niet in de juiste harmonie leven met de Kracht die werkzaam is. Per slot van rekening, je kunt bergaf gaan of je kunt ertegen bergop gaan. Wie op het ogenblik tegen de Aquariuskracht ingaat, dat is iemand die bergop klimt. Probeer maar eens hard berg op te lopen, dat gaat niet. Maar als u een klein sprongetje neemt, dan ga je vanzelf naar beneden toe. Wie meewerkt met de krachten van deze tijd, die kan op het ogenblik onnoemelijk veel bereiken. Elke groep, elke beweging, elke mens die op het ogenblik in de zin van Aquarius, ruim, niet dogmatisch, met een dienend bewustzijn voor de mensheid, en niet alleen maar voor eigen land, voor eigen dorp of eigen groep, werkzaam is, die zal ontdekken, dat plotseling zijn werk toch wel slaagt, alleen maar voor zichzelf eist, maar voor zichzelf gaat, dat kan nog tegenslaan, want je moet, wat je zelf bent, wat je zelf doet, zien als een middel om wat te bereiken. En als u mij vraagt, wat is het belangrijkste op het ogenblik dan kan ik u zeggen, dat in de chaos die op dit ogenblik steeds sterker ontstaat op steeds meer terreinen, er steeds meer mensen zijn die kracht vinden, die slagen, die vooruit komen. Mensen die het onmogelijke mogelijk maken. Mensen die tegen de onzinnige, dwaze zelfzucht van hele menigten in, in staat zijn om die mensheid toch nog tegen zichzelf te bewaren, te redden. Mensen die, waar het de wetenschap hopeloos is om in te grijpen, die dus met dan niet wetenschappelijke krachten zo nog net de zaak kunnen redden.

Leken die aan de grote deskundigen precies dat ene woord kunnen zeggen waardoor ze een nieuwe uitvinding kunnen voortzetten, waardoor ze een nieuw begrip krijgen van hun verantwoordelijkheid, waardoor ze een bepaalde grens van mogelijkheden kunnen kennen. Allen eenvoudige kleine mensen, Helemaal geen professoren, doktoren, advocaten, staatslieden en dergelijke. Het kan net zo goed een schoenpoetser zijn, die aan de president van de Verenigde Staten zijn ene idee geeft waardoor hij juist reageert, als misschien het bloemenvrouwtje dat aan een senator in Brussel een bosje bloemen voor zijn vrouw geeft, die man kan ook schuldgevoelens hebben, nietwaar, en daarbij die ene wens geeft die hem in staat stelt om in een verwarring en een debat en een strijdigheid te zeggen "En toch is dit de uitweg" en anderen daarvan te overtuigen.

Kleine, onbelangrijke middelen, gaan op het ogenblik de geschiedenis maken van de wereld. Diegenen die denken dat ze geschiedenis maken, die zijn al uitgeschakeld. Geweld, geweld wordt overal gebruikt, door de dwazen, maar diegenen die geweld gebruiken zien hoe dat geweld zich meer en meer tegen hen keert, en diegene die helpen, die vrede brengen, niet alleen maar omdat het zo hoort, omdat het zo belangrijk is in een statenbond of wat anders, maar werkelijk omdat ze gedrongen worden om de mens te helpen, die zullen uit hun krachteloosheid, hun tegenslagen van de laatste maanden, want ze moeten zich ook aanpassen, ontwaken tot een steeds sterker weten, een steeds sterkere innerlijke kracht. En die mensen zijn het die zeker tot 1967 de wereld drijvende kunnen houden. Wel zijn er drie jaren, ja, dan moet de zaak zo een heel klein beetje..., zo een beetje zijn nieuwe gang vinden, en dan heeft de menigte het zo wel begrepen, en daarna kunt u de wereld opbouwen.

Daarmee hebt u mijn mening gehoord, er zitten een hoop feiten in die naar prognose ruiken, maar het is er geen hoor, het is mijn mening over hetgeen waarschijnlijk kan gebeuren. Zijn er nog meer vragen?

Vraag: In occulte middens, of bij mensen die occulte theorieën naar voor brengen, hoor ik dat kanker een ziekte zou zijn van het etherisch lichaam. Wat is daar volgens u van waar?

Antwoord: Er wordt hier een kleine vergissing gemaakt, doordat het etherisch lichaam met de levenskracht van de cellen identiek wordt gesteld. Dat is volgens mij niet helemaal waar. Het etherisch lichaam kan ook onafhankelijk bestaan maar het is zeker, waar kanker optreedt, de kanker- of de woekercel dus uit de omringende cellen de vitaliteit, en dat is dus ook de zelfproducerende energie wegneemt en zich daarmee verrijkt. Er ontstaat dus een aantasting van de levenskracht en niet alleen maar van het celweefsel op zichzelf. In zover hebben ze gelijk.

Vraag: Zo-even hebt u gezegd dat u niets kon doen om de atoomproeven tegen te houden maar dat u wel iets kon doen om de gevolgen ervan anders te maken. Hoe komt het dan dat u in het ene geval niet kunt en in het andere wel?

Antwoord: Kijk eens, ik heb het anders geformuleerd dan u hebt begrepen. Maar het is heel eenvoudig: Wanneer de mensen atoomproeven willen nemen, dan is het hun vrije wil en dan mogen wij niet ingrijpen. Maar wanneer nu een ogenblik komt dus, dat die vrije wil niet volledig belemmerd wordt, maar dat we gebruik maken van een eenvoudige oorzaak, een mislukking kunnen doen ontstaan. Laten we een recent voorbeeld nemen. Er is dus een atoombom die wordt afgeschoten, die zal dus betrekkelijk hoog, in de stratosfeer ergens, exploderen. Dat is, gezien de heersende wind op de wereld, daverend gevaarlijk. Ook is het type bom lang niet zo uitvalvrij als men het veronderstelt. Dat is toch heel eenvoudig om te zorgen dat een vliegje binnenkomt, dat een vleugeltje van dat vliegje vast blijft zitten in een relais en dat daardoor de ontsteking niet kan werken. Dat kan. Maar dat kunnen we niet blijven doen. En dan kan het dus zijn dat we weten dat een bepaald soort bom heel andere mogelijkheden heeft dan de mensen er in zien, de wetenschapsmensen. Nu weten we dat dit ding tot ontploffing komt. Nu kunnen we heus wel iets doen om die mensen te stimuleren, iets te vertragen hier, iets te helpen daar. Per slot van rekening, één wijzertje verkeerd uit laten slaan voor een ogenblik, dat vraagt een kracht van één tiende milliampère, is noodzakelijk om mee een storing te maken, die stroom kunnen we heus wel produceren. Die miswijzing is voldoende om een proef uit te stellen. Twee drie keer zo iets en er gebeurt op het ogenblik wat wij moeten hebben, met de juiste omstandigheden, met de juiste zon, de juiste luchtelektriciteit, de juiste vochtigheidsgraad. Op dat ogenblik zal een maximum afwijkend effect van die bom kenbaar worden en wel zo sterk dat andere stralingen en effecten dan men had verwacht erdoor ten dele worden overtroffen. En dan hebben we de mensen gewaarschuwd. Willen ze doorgaan er mee te spelen, dan doen we het niet meer. Dat moeten ze zelf weten, ze zijn vrij. Wij mogen hun leven niet leven. Wij mogen de mensen niet dwingen om goed te zijn. Het zou gemakkelijk zijn. Stelt u voor, dan zouden we helemaal niet komen om lering te geven, we zouden u bij uw geestelijke schabbernak (belhamel; Red.) nemen en net zolang schudden tot u geestelijk bewust was. Maar dat mogen we niet. Maar we kunnen dus van beperkte middelen gebruik maken, de zogenaamde toevalligheden scheppen, waardoor proeven anders uitvallen of anders verlopen dan men denkt en een chemicus kunnen we op een gegeven ogenblik een inspiratie geven, waardoor hij volgens zijn eigen begrip misschien zelf het verkeerde bestanddeel erbij voegt of de verkeerde hoeveelheid bijvoegt maar er ons inziens het juiste resultaat ontstaat en zo helpen bij een uitvinding. Dat is alles. Ik hoop dat het duidelijk is.

Vraag: In de stof wordt heel wat over magie gepraat en in de omloop zijn veel pentakels, amuletten, en dergelijke. We willen vanavond niet belicht zien of ze waarde hebben of niet, maar toch, magie is een soort wetenschap, of hoe u het noemt, een kracht die men gebruikt, maar hoe doet u het in de Geest, waar bijvoorbeeld, in de stof de meeste mensen toch denken, geen pentakel, geen reukwerk en dergelijke aanwezig is?

Antwoord: In de eerste plaats, reukwerk, pentakel en dergelijke, zijn geen middelen om een geest of iets dergelijks direct te beïnvloeden. Ze zijn slechts middelen om u zelf en uw omgeving zodanig te beïnvloeden zodat een juiste harmonische sfeer daar ontstaat. Op de tweede plaats, in uw pentakel en amulet staan een aantal tekens. Die tekens zijn een soort kortschrift, dit wil zeggen ze geven verkort kosmische wetten of begrippen weer. Die kosmische wetten of begrippen die kunnen een geest bijvoorbeeld dwingen, beperken of stimuleren. Wanneer u die tekens kunt lezen dan kunt u zelf die waarden veranderen. Kunt u ze niet lezen en is er iemand die die tekens wel kan lezen en de betekenis ervan kent op aarde, dan is binnen het totaal menselijk weten, het menselijk bovenbewustzijn die betekenis aanwezig en zal vanuit dat

bewustzijn de kracht op het geheel inwerken. Dus, ze kunnen wel iets doen, maar wat u allemaal met die dingen doet, dat kunnen wij vanuit ons uitstralen.

Als ik een pentakel wil hebben dan hoef ik er geen te tekenen, dan denk ik aan die kosmische symbolen en dan zijn ze er. En wanneer ik een bepaalde geest wil oproepen, euh, oproepen, dat zullen we maar liever niet doen eigenlijk, maar een bepaalde geest in harmonie met mij doen samenwerken en ik weet dus wat de eigenschappen van die geest zijn, dan stel ik me daar harmonisch in, daar heb ik geen reukwerk voor nodig, en geen bepaalde lampen en geen kaarsen, en daar heb ik zelfs geen tekens voor nodig. Als ik weet wie hij is dan kan ik mij daarop instellen. Dan ontstaat geestelijk gezien precies hetzelfde als door het pentakel tot stand wordt gebracht. Dat is precies hetzelfde: als u zich wilt verplaatsen hier, dan zult u moeten lopen of gedragen moeten worden. Ik hoef mezelf enkel naar ergens anders naar toe te denken. Veel gemakkelijker hoor! Helemaal geen verkeersopstoppingen en zo.

Maar u zult dus begrijpen hieruit, dat in de geest deze dingen wel bestaan maar een heel andere betekenis hebben. Wat voor u magie is, dat is voor ons als een adresboek plus een encyclopedisch overzicht van de verschillende kosmische krachten die werkzaam zijn. Wanneer u zo een pentagram of een pentakel bekijkt, dan ziet u daarin de verhouding van verschillende waarden uitgedrukt in grootorde één, twee, drie, soms tot in de vijfde graad, maar dat zijn dan wel de heel ingewikkelde. U vindt daarin de namen en dus de wezenstrillingen van heersers, genuï (wezens die eruit ontstaan zijn; Red.), goddelijke eigenschappen of namen en die allemaal samengevoegd in een bepaald verband, drukken uit een persoonlijke instelling en harmonie waardoor een bepaalde kracht uit het al binnen het Ik werkzaam wordt en vanuit het Ik geprojecteerd kan worden. Wij hebben dus de hulpmiddelen niet meer nodig. En bovendien, magie zoals die bij ons bekend is, wij kennen ook magie, berust eigenlijk op het gebruik van het Licht, en wij noemen dat dan kleuren. Wij mengen trillingen omdat we die trillingen bewust herkennen en kunnen wekken. U mixt eigenlijk gedachten, of gedachtesymbolen, plus zintuiglijke waarnemingen, plus gedachte-uitstralingen, plus geluidstrillingen en daardoor bereikt u precies hetzelfde als wij met ons mengen van Licht. Ik hoop dat dit voldoende is?

Reactie: Dank u.

HET SCHONE WOORD: VENUS – ROZEN – KERMIS

De Kermis

De wereld, een draaimolen
 Tollend rond met mensen in de ruimte,
 Zij vond in zichzelf èn de Goddelijke Kracht
 En wist uit zich het leven te wekken;
 Zij wist in verbinding met krachten der zon
 Te scheppen het leven en toen begon de kermisfeer.
 Dol gaat er alles door elkaar,
 Al beweegt, gaat heen en weer,
 En niemand kan de golven kennen
 Die heel het Al beheersen.
 Klatergoud, en valse façaden,
 En schrille muziek, serenaden,
 Alleen bestemd voor groot publiek;
 Ze klinken geheel de wereld door
 En vinden overal gehoor,
 Maar zal er in die kermis staan,
 Eén enkel beeld van Goddelijke waarde,
 Eén edelsteen van ongemeten pracht,
 De mensheid zal voorbij haar gaan,
 Omdat niet, met schrille muziek en luide stem
 Onder de aandacht wordt gebracht
 Hoe wonderlijk het is

Dat iedereen bestaat.
 Kermisfeer, 't is foor, (Vlaams voor kermis; Red.)
 De smoutebollen smoren,
 En je tart het lot,
 Je tracht te winnen en verliest
 Je kiest een lot
 En wint een prijs,
 En acht je zelve vrij
 En als je wint misschien ook wijs en blij.
 En in het leven gaat het precies hetzelfde:
 De geur van 's mensen egoïsme smoort,
 Terwijl het roepen van de kans op beter leven
 En rijkdom iedereen bekoort,
 Maar waar het om gaat
 Is innerlijke blijheid
 Want dat is werkelijke kracht van 't leven.
 Wat is de zin van kermisfeer en foor,
 Als die niet blijheid, vreugde, veerkracht weer kan geven
 En zo de vrijheid waarin je in jezelf je God erkent.
 Leven in de kermisfeer der wereld,
 Draai mee met deze dolle tol die door de ruimte gaat,
 Zolang in 't ik nog maar bestaat,
 De blijheid die zijn God erkent,
 Dan leef je in de kermis voor een korte wijl,
 Terwijl je deel van grootser wijder wereld bent.

Rozen

Een roos, naar vele kleuren geurt, en wordt geroemd,
 We weten dat de mensen haar de koningin der bloemen noemen,
 En als de bijen zoemen, dan zegt men: ziet die schone roos
 Wordt door de bijen uitverkoren,
 Maar bijen zelf ze zien het niet
 Zij gaan naar alle bloei,
 en zelfs het koren ontwijken zij nog niet,
 Want de roos is de schijn en de geur en de pracht,
 De droom van een maanlichte nacht,
 Van genegenheid en eeuwigheid
 in mensenzelfde neergeschreven,
 Kortom de roos is droom van vorstelijk zijn gebleven.
 Het is een groet ook,
 In zijn witte bloed van onschuld,
 Of van dood.
 Een roos, ze geurt, en als ze geurende vergaat
 Is de illusie nog behouden.
 Gij, zoudt rozen willen zijn in 's Heren hof
 In 's Heren tuin, en bloeien,
 Vast van ... (onduidelijk) en groot
 Maar weet, de rozen dreigt gevaar,
 Hen dreigt het meest,
 De luizen, ook de dood
 Van een die rozen plukt.
 Maar nederige, kleine bloemen,
 Die in 't verborgene bloeien,
 En uit zichzelf vinden de kracht
 In 't puur en 't honing groeien,
 Ook hen wordt door de bijen
 Steeds een bezoek gebracht.
 En als de roos gestorven is,

En niet meer voort kan gaan,
 Geënt misschien op vreemde stam,
 Zullen kleine bloemen verder gaan
 En bloeien, jaar na jaar,
 En steeds in vreugde leven,
 Wat niet voor zich heerschappijen vraagt,
 En pracht en grootheid in het leven,
 Wordt vaak het dichtst tot God gebracht,
 En aan de kleinen juist,
 Niet aan hen, die zichzelf verheffen,
 Wordt de waarheid der eeuwen gegeven.

Venus

Venus, avondster, Venus, morgenster,
 En Venus, droom van mensen die in stoffelijk bestaan,
 En liefde zich toch wensen de groei en bloei,
 Zoals men al zegt: Venus als Moeder de Aarde
 Steeds vraagt, en onder Isis' leiding
 De vruchtbaarheid draagt,
 Waarin de zon haar krachten levert.
 Het vrouwelijk element, dat inhoudt,
 Voortbestaan en reden geeft
 Aan veel van het bestaan.
 Niet de koude zuster zelf, Diana,
 Jagend, kil en snel,
 Maar juist de warme Fienne,
 Onrustig soms en fel,
 Maar toch weer altijd gevend, levend;
 Zij is het beeld van ware kracht,
 Die op de Aard de mens doet leven,
 En in de schepping voortgebracht heeft,
 Al wat u aan sterrenbeeld en aan sferen,
 Aan wereld en aan zon, ooit werd gegeven.
 De mens spreekt: "Venus is liefde
 En liefde is zondig
 Zondige liefde is ondergang, dood"
 Maar ik zeg: "Zonder liefde,
 In stof en in geest,
 Kan mens noch wereld bestaan."
 Een wereld die liefde aan banden legt,
 Is dwaasheid, en is een waan,
 Slechts hij die zich uit liefde,
 Zich hartstocht ontzegt,
 Weet wat liefde betekent,
 Hoe Venus regeert,
 Hij is die van morgenster leert,
 En uit de avondster krachten puurt,
 En beseft hoe het Al,
 Uit het zelf wil ageren,
 Uit 't aanvaarden van leven van liefde en van kracht
 Voor geest en voor stof, het vruchtbare groeien,
 't Aanvaarden van eeuwigheid in zich heeft gebracht.
 God had de wereld lief,
 En ziet, het woord heeft tot het woord gesproken,
 En liefde kwam uit liefde voort,
 Zo is de eenzaamheid gebroken en het Al ontplooid,
 Groeide voort en werd tot wereld die gij kent,
 Tot sterren al, waarvan gij mensen

Met uw wereld deel zijdt van.
Uit liefde werd een mens geboren,
Het dier met hartstocht en instinct verzinkt
Steeds weer in andere krachten,
Maar de mens in zich, door liefdemacht,
En overwinnend hartstocht, ongekend en blind,
Vindt in anderen de liefde,
En zo ontwaakt in zijne geest,
't Vermogen om het meest gevreesde
Onbevreesd in 't oog te schouwen
En voor zichzelf, in 't denken ook,
Niet slechts in stof te bouwen.
Dat wat men noemt, ooit "Venus' rijk".
En uit de liefde,
In den stof het eerst geboren,
En zo tot menselijk denken geworden
Komt het gloren van geestelijke dag.
Zo kon de Al-Liefde, die 't al vermag,
De mens van kosmische liefde te leren,
Maar zelfs deze,
Hoe helder en hard zij soms is,
Kan Venus' aspect niet ontberen.
Ook zij vraagt de zachtheid,
Het offer, de daad en de warmte,
Om voort te kunnen leven.
In abstractie kan de kosmos niet
Aan leven, leven geven,
En in abstractie kan de ziel
Niet met de eenheid van het Goddelijk Licht
Vereend, worden licht in Lichtend Kracht en,
Door Goddelijke Liefdemacht verheven
Boven eigen wezen,
Tot zij uitgaat in het hele Al.
Venus zegt gij, en haar invloed,
Wie ben ik dat ik laken zal,
Dat Venus, soms te stoffelijk gebonden,
Door mensen wel vernoemd, tot zonden baart.
Want uit haar komt de zelfverloochening voort,
En zo de liefde waarin God zich aan de mens
En ook de mens zich aan de schepping openbaart.
Uit haar komt 't ware Licht,
De vreugde en de moed tot streven;
Groot is de zon, maar die kan men nog niet aanschouwen,
Maar Venus gaf de zin aan 't leven,
En deed u een wereld bouwen,
En gaf u liefde die nog leeft,
Wanneer de dood de laatste grens
Voor de mens reeds heeft gezet.
Ware liefde, niet zich zelve zoekend,
Maar levend onder Hoogste Macht,
En om de eenheid en de harmonie,
Met anderen gevonden,
Dat is de eerste kracht,
Waaruit de mens ooit leert
Tot God te gaan.
Venus is niet al,
Toch is haar kracht geen zondigheid of waan,
Maar een deel van het door God geschapen Al,
En daardoor een noodzakelijk deel,

Een fase van het menselijk bestaan,
Opdat de geest in vrijheid,
Eens Gods' Liefdelicht beseft.

Ik vind het zo vreemd dat de mensen met hun mondvol van liefde in abstractie, menselijke liefde verwerpen. Wanneer ze geboren is niet uit hartstocht en onbeheerstheid, maar uit een wederkerig herkennen, is ze dan niet juist? En ik hoor de mensen spreken over een liefde, dat een abstract peil zo buitengewoon mooi moet zijn, terwijl ze gelijktijdig een liefde die dit zelfde doel kent maar stoffelijk uitdrukt wordt verdoemd en tot de hel verwezen. Ik kan het niet vinden. God heeft liefde geschapen in het Al, met liefde heeft hij het Al geschapen. Zijn liefdekracht kan niet alleen maar bestaan in een hoge sfeer, of in een droom.

Zijn liefdekracht is overal werkelijk. En ze kan voor ons overal werkelijk zijn zolang we onszelf niet zoeken. In de sfeer en in de stof, elk op zijn eigen wijze en eigen mogelijkheden; en als Venus dan het symbool is van uw stoffelijke liefde, (onduidelijk; Red.) legt zich boven de goddelijke kracht die zich op aarde openbaart, want de wisselwerking tussen mens en geest bestaat. Veroordelen niet, maar zoek nimmer daarin slechts de vreugde of de bevrediging of de aardigheid voor uzelf, zoek er het Hogere in, en zo u dat Hogere eerlijk en bewust nastreeft en vindt, zo kunt u zeggen "dan vind ik ook de werkelijkheid". En laat jezelf dan niet bedriegen door hen die met strenge gezichten spreken over de zondigheid van de menselijke liefde. Hij zal wel ergens elders de kat in het donker gaan knijpen.

Vrienden, er hoort altijd een slotleus bij, mag ik er eentje geven voor vandaag? Heel eenvoudig: "Alles waarvan je droomt in de geest als goed, moet je stoffelijk tot werkelijkheid maken, anders zul je nooit dat wat geestelijk goed is, leren kennen voor wat het is, anders zul je stoffelijk steeds te kort schieten, en altijd blijven dromen zonder ooit deel te worden van de Goddelijke werkelijkheid."

Daarbij laat ik het voor vandaag, vrienden,
Goedenavond.